

බෝවිලි තූනක්

මුතුමුදලිගේ නිශ්ශංක

හතරවන මුද්‍රණය (පොත්මි) : 2025 නොවැම්බර්

ISBN 978-624-5552-16-0

බෝම්බ තුනක්

2025 © Muthumudalige Nissanka

මුද්‍රණය - එස් ඇන්ඩ් එස් ප්‍රින්ටර්ස්
නො 27/18 ජයන්ත වීරසේකර මාවත,
කොළඹ 10.

සෝදුපත් පරීක්ෂාව - අශෝක කුලතුංග
පරිගණක පිටු සැකසුම - කාවින්ද්‍යා රත්නායක
කවර නිර්මාණය - ප්‍රදීප් ප්‍රේමලාල්

ප්‍රකාශනය - පොත්මි ප්‍රකාශන

මෙම පොතෙහි සියලුම හිමිකම් ඇවිරිණි. කර්තෘගේ අවසරය නිසි පරිදි ලිපියකින් නොලබා මෙහි එන කිසිවක්ම, මොනම ආකාරයකින්වත් නැවත පළ කිරීම තහනම් වේ. එම තහනමට: අතින්, යාන්ත්‍රිකව හෝ විද්‍යුත් ක්‍රමයකින් පිටපත් කිරීම, විඩියෝ හෝ ඕඩියෝ ලෙස නිර්මාණය කිරීම, ඊ -බ්ලක් ලෙස හෝ වෙනි අඩවිවල පළ කිරීමද ඇතුළත් බව සලකන්න.

සියලුම හිමිකම් ඇවිරිණි. මුතුමුදලිගේ නිශ්ශංක 2025

මෙම කෘතිය පීඩිඑෆ් ලෙස බෙදාහැරීම සපුරා තහනම් බැවින් මෙය පීඩිඑෆ් කර තිබුණහොත් ඊට විරුද්ධව නීතිමය පියවර ගැනීම සඳහා පහත අංකය ඔස්සේ කරුණාකර පොත්මි වෙත දන්වන්න.

0776882324 www.pothmee.com

කුරිරු තුස්තවාදී බෝම්බ ප්‍රහාරවලින්
පීඩිතත්‍යයට පත්
පොදු මිනිසුන් වෙනුවෙන්
බෝම්බ තැනක්
පුද කරමි!

මේ කතාව පටන් ගන්නේ 2018 වර්ෂයේ. මම පත්තර කන්නෝරුවේ වැඩ කරන කාලේ දී. ඔය කාලේ මම පුවත්පතට තීරු ලිපි පේළියක් ලියමින් හිටියා “එල්. ටී.ටී. ඊ. සංවිධානය විසින් ලංකාවේ ප්‍රධාන මර්මස්ථානවල පුපුරවා හැරපු බෝම්බ ගැන”. ඒ ලිපි පෙළ මිනිස්සු අතර ගොඩක් ජනප්‍රිය වුණා. ඒ සාර්ථකත්වයත් එක්ක ම “පුපුරපු බෝම්බක් ඒ ආශ්‍රිත සිදුවීම් ගැනත්” විවිධාකාර තොරතුරු මට ලැබෙන්න පටන් ගත්තා.

ඒ අතරතුර තමයි මම මේ කියන්න යන හාමුදුරුවන්ව මුණගැහෙන්නේ. උන්වහන්සේ කවුද? මොන පන්සලේ ද? කවදා, කොහොම මහණ වුණ කෙනෙක් ද? මේ කිසිම දෙයක් මම දන්නේ නැහැ.

දවසක් මම කාර්යාලයට යද්දි හාමුදුරු නමක් කාර්යාලය ඉස්සරහා දාලා තියෙන පුටු පේළියේ ඉඳගෙන ඉන්නවා. උන්වහන්සේ ඇවිත් හිටියේ මාව හමුවෙන්න. එහෙත් මගේ කාර්යාලය ඇතුළට එන්නවත්, මගෙන් එක්ක වැඩි පුර කතා කරන්නවත් උන්වහන්සේ කැමති වුණේ නැහැ. උන්වහන්සේ කරපු එක ම දේ තමයි ෆුල්ස් කැප් කොළ සීයක් විතර පුරෝලා තිබුණ බර ගසිල් කවරයක් මගේ අතට දුන්න එක.

“මහත්මයා.. මේ කතාවේ මහත්තට අවශ්‍ය කරන වැදගත් කරුණු බොහෝමයක් තියෙනවා. කියවලා බලන්න. ඔබතුමාගේ තීරු ලිපි පෙළට ගැළපෙනවා නම් පළ කරන්න”

උන්වහන්සේ ඒ ගසිල් කවරය මගේ අතට දීලා යන්න හැරුණා.

“හාමුදුරුවනේ”

මම කතා කළා.

“මේ ලිපි මොනවා ගැන ද?”

“මහත්තයට මතකද 2006 දී මරදාන පාලම ළඟ පුපුරපු බෝම්බය ගැන”

“ඔව් හාමුදුරුවනේ”

“එදාම කොච්චිකඩේත් බෝම්බ පිපුරුවා?”

හාමුදුරුවෝ කියපු දේ හරි, මට හරියට ම ඒ දිනය මතක නැතත් 2006

මැයි මාසේ කොළඹ කේන්ද්‍ර කර ගෙන බෝම්බ දෙකක් එක පිට එක පුපුරලා ගියා. තවත් එකක් නිෂ්ක්‍රීය කළා.

“ඔව් හාමුදුරුවන් මට මතකයි”

“මහත්තයා ඔය ගයිල් කවරේ ඇතුළේ ඒ බෝම්බ තුන ගැන හැමදෙයක්ම කියෙනවා. කියවලා බලන්න”

හාමුදුරුවන් එහෙම කියද්දී මගේ ඇඟ සිතලෙන් ගල් ගැහිලා ගියා. මම උන්වහන්සේ දිහා බොහෝ ම උනන්දුවෙන් බැලුවා. උන්වහන්සේ වයස අවුරුදු පනහක විතර ටිකක් වයස්ගත මුහුණකින් යුත් හාමුදුරු නමක්.

“ඔබ වහන්සේගේ නම”

මම උන්වහන්සේගෙන් ඇහුවා.

“ඒක අවශ්‍ය නැහැ මහත්මයා. ඒත් ඔය ගයිල් එකේ කියෙන හැම කරුණක්ම ඇත්ත. ඒක මට සහතිකවම කියන්න පුළුවන්”

උන්වහන්සේ ඒ වචන ටික කියලා අනිත් පැත්ත හැරිලා යන්න පටන් ගත්තා. මොකක් හරි හේතුවක් නිසා උන්වහන්සේ පිටත් වෙන්න කලින් උන්වහන්සේට දණ ගහලා වදින්නවත් මට අමතක වුණා. සමහර විට අහම්බෙන් සිදු වුණු මේ මුණගැසීම මගේ මුළු මනස ම පුදුමයෙන් අවුල් කරලා දාන්න ඇති. කොහොම හරි ගයිල් කවරයත් මගේ අතට දීලා ඒ හාමුදුරුවෝ යන්න ගියා.

එදා වැඩ රාජකාරී බහුලව ම තිබුණු දවසක් නිසා මම ඒ ගයිල් කවරය මේසය උඩ තිබ්බේ වෙලාවක් ලැබුණා ම කියවලා දාන්න. හාමුදුරුවන් ගිහින් විනාඩි දෙකකට විතර පස්සේ කන්තෝරුවේ “පියුම්” මගේ කාමරයට ආවේ තේ එකකුත් අරගෙන.

“මහත්තයා කෝ අර හාමුදුරුවෝ?”

“උන්වහන්සේ ගියා”

“අපරාදේ මම තේ එකකුත් අරන් ආවා”

“ඕක මට දෙනවා”

මම එහෙම කියද්දී පියුම් තේ එක අරන් ඇවිත් මගේ මේසය උඩින් තිබ්බා. තියලා කට කොනකින් හිනා වෙලා මට මෙහෙම කිවුවා.

“දැන් මහණ වෙලා හිටියට තරුණ කාලේ හොඳ මරිසි ඩයල් එකක් වගේ”

“ඇයි තමුසේ එහෙම කියන්නේ”

“ඇයි මහත්තයා දැක්කේ නැද්ද?”

“මොකක්ද?”

“හාමුදුරුවන්ගේ අතේ සර්පයෙක්ගේ පච්චයක් ගහලා තිබ්බේ”

පියුම්ගේ ඒ කතාවෙන් අර හැංගිලා තිබ්බ කුතුහලය තවත් වැඩි වෙන්න ඇති. එදා තේ එක බොද්දි හාමුදුරුවන් මට දීපූ ගයිල් එකත්, පියුම්ගේ පච්ච කතාවත් මගේ ඔප්වේ වැඩ කරන්න ගත්තා.

මේ ගයිල් එක ඇතුළේ තියෙන කතාව මොකක් වුණත්, ඒක නිකම් ම නිකත් කතාවක් වෙන්න බැහැ. මම ගයිල් කවරය අතට අරගෙන තේ උගුරක් කටට දාගන්න ගමන් හොඳට පුටුවට හේත්තු වුණා. මොන වැඩේ කරන්නත් කලින් මුලින් ම මේක කියවලා ඉන්න ඕනේ.

ගයිල් කවරයේ මුල් ම පිටුවේ ලොකු අකුරින් කතාවේ නම ලියලා තිබුණා.

“බෝම්බ තුනක්”

බෝම්බ තැනක්

‘යුද්ධයක තියෙන හයානකකම දන්නේ ඒක ඇත්තට ම අත්විඳපු මිනිහා විතරයි. අනිත් මිනිස්සු යුද්ධය විඳලා තියෙන්නෙ රූපවාහිනියෙන්, එහෙම නැත්නම් පත්තරෙන්. ඒ වගේ මිනිස්සුන්ට යුද්ධය ගැන මොනවා තේරෙනව ද මහත්මයා?

දැන් කාලේ ඉන්න තරුණයින්ට යුද්ධය කියන්නේ උන් සෙල්ලම් කරන තවත් ටීවී ගේම් එකක් වගේ. උන් අර ටීවී ගේම් එකේ ඉස්සරහට මුණගැහෙන හැම එකාට ම වෙඩි තිය තිය දුවනවා. ඇතින් ඉන්න එවුන්ට බෝම්බ ගහනවා, වෙට්ටු තියනවා, වෙඩිල්ලක් වැදිලා මැරිලා ගියා ම ආයෙමත් ගේම් එක පටන් අරගෙන දුවන්න පටන් ගන්නවා. උන් හිතන්නේ යුද්ධෙක් ඒ වගේ කියලා.

මෙහෙම කියද්දී මහත්තයා හිතයි, මමත් යුද්ධ කරපු එකෙක් කියලා. එහෙම නැත්නම් පරණ සොල්දාදුවෙක් සිවුරකට මාරු වෙලා කියලා. නැහැ, මේ දේවල් සිද්ධ වෙද්දී මම නිකන් ම නිකන් රස්තියාදුකාරයෙක්. අර ටීවී ගේම් එකෙන් යුද්ධය විඳින එවුන් වගේ යුද්ධය ගැන මෙලෝ හසරක් නොදන්න එකෙක්. මගේ ජීවිතේ තිබුණේ එක ම එක ආශාව සල්ලි භායන එක විතරයි. ලක්ෂයක්, දෙකක් අතට එන වැඩක් නම් කාව හරි මරලා දාලා හරි කමක් නැහැ මම ඒක කළා. හදවත දරුණු වුණා ම කරන දේවලත් දරුණු වෙනවා මහත්තයා. ඒ දරුණුකමට ජාති, ආගම් බේද නැහැ. එහෙත් එහෙම දරුණු වුණු හදවතක් වුණත් සුවපත් කරන්න තරම් ප්‍රබල ඖෂධයක් ලෝකේ තියෙනවා. ඒ තමයි “වේදනාව”.

මගේ “වේදනාව” පටන් ගත්තේ මගේ ඇස් ඉස්සරහ ම පිපිරිලා ගිය මේ බෝම්බෙන් එක්ක. ඒකෙන් මාව බේරුණා. ඒත් මගේ හදවත කිතු කිතුවලට කඩලා දැමීමා. මේ පොතේ තියෙන්නේ ඒ කතාව.’

තිලාකරන්.

එල්. ටී. ටී. ඊ සංවිධානයේ එවුන්ට තිලාකරන් දෙසියයක්. බැරල්, බවුන්සින්, ක්ලස්ටර්, C4 බෝම්බවල ඉඳන් හයිඩ්‍රජන් බෝම්බය වෙනකන් බෝම්බ හදන්න පුළුවන් එකෙක්ට එල්. ටී. ටී. ඊ එකේ හිටියේ තිලාකරන් විතරයි. එදා කොළඹට ගෙනාපු බෝම්බ තුනක් තිලාකරන් හදපුවා. මේ බෝම්බ තුනෙන් දෙකක් කලින් ම හදලා ඒවා කොළඹට එවනවා. ඒත් තුන් වෙනි එක හදලා ඉවර වෙන්නේ මේ සිද්ධිය සිදු වෙන දවසේ - ඔක්තෝම්බර් 24 වෙනිදා - පාන්දර තුනට.

වෙලාව අලුයම් තුනයි.

මේ වඩාමාර්ච්චියේ වල්ලිපුරම් ප්‍රදේශයේ දරුණුවට යුද්දෙ තිබ්බ කාලේ, තලෙලො¹ තිලාකරන්ට බෝම්බ තුනක් හදන්න දිලා තිබ්බා. කලින් කිවුවා වගේ ම දෙකක් ඒ වෙද්දින් කොළඹට පටවලා ඉවරයි. ඒවා කොහොම මොන විදියට පිපිරිලා යයි ද කියලා තිලාකරන්වත් දැනගෙන හිටියේ නැහැ. ඒත් මිනිහා එක ම එක දෙයක් දැනගෙන හිටියා. මේ බෝම්බ තුන ම අයි. ඊ. ඩී. බෝම්බ². එල්. ටී. ටී. ඊ එකෙන් අයි. ඊ. ඩී. පාවිච්චි කළේ ප්‍රධාන මර්මස්ථානවලට ප්‍රහාර එල්ල කරද්දි විතරයි. එක්කෙනෙක් දෙන්නෙක්ව නෙමෙයි එක පාර ම කිහිප දෙනෙක්ව මරලා දාන්න.

වෙලාව අලුයම තුන වෙද්දී බෝම්බය සම්පූර්ණයෙන් ම හඳලා ඉවර කරපු තිලාකරන්ට අන්තිමට ඉතිරි වෙන්තේ ඒකට ටයිමරයක්, දුරකතනයක් සෙට් කරන එක. මුලින් හඳපු බෝම්බ දෙක සුසයිඩ් බෝම්බ දෙකක් ඒත් මේක ටයිම් බෝම්බයක්.

ඔටෝමේටි IEDs බෝම්බයක් නියමිත වෙලාව ආවා ම ඉබේ ම පිපිරී යනවා. එහෙම නැත්නම් ඒක පිපිරෙන්නේ බෝම්බයට අටවලා තියෙන

1 තලලොවා - නායකයා (කොටි සාමාජිකයන් ප්‍රහාරයට හැඳින් වූ නම)

2 Improvised Explosive Devices (IEDs). IEDs are commonly used as roadside bombs.

දුරකතනයට එන ඇමතුමකින්. ඒ ඇමතුමත් බෝම්බයේ පරිපථයට මුහු කරලා තියෙන නොමිමරයෙන් ම එන ඇමතුමක් වෙන්න ඕනේ. ඒ කියන්නේ බෝම්බයට කිලෝ මීටරයක් ඇතක ඉන්න කෙනෙක්ට වුණත් අදාළ දුරකතනයෙන් ගන්න එක ම එක ඇමතුමකින් බෝම්බය පුපුරලා දාන්න පුළුවන්.

බොම්බය හදලා ඉවර වුණු තිලාකරන් ඒක ගඩොලක් තරම් වුණු ප්ලාස්ටික් පෙට්ටියක බස්සලා කළු පොලිතිනයකින් වහනවා. ඊට පස්සේ ඒක බාර දෙන්නේ ඔහුගේ සගයා

“මුත්තුට.”

ඔහුගේ රාජකාරිය තමයි බෝම්බය “වල්ලිපුරම්”වල ඉඳන් කන්තියූර් වෙනකන් අරගෙන යන එක. කන්තියූර් “පුල්ලෝයි” පාරේ යද්දි තියෙනවා හාල් මෝලක්. මේ හාල් මෝලේ ලොරියක තමයි බෝම්බය කොළඹට යවන වැඩේ සැලසුම් කරලා තිබුණේ. මුත්තු “කන්තියූර්”වල දී බෝම්බය ලොරියට දුන්නට පස්සේ එතැන ඉඳන් බෝම්බය පුපුරවන තැනට වෙනකන් රාජකාරිය පැවරෙන්නේ වෙන කෙනෙක්ට. ඒ තමයි එල්. ටී. ටී. ඊ සංවිධානයේ මරාගෙන මැරෙන බෝම්බ ප්‍රහාර සඳහා විශේෂ පුහුණුවක් ලැබූ “සේදු.”

ජීවිතය “අහඹුවක” නිසා එක පාර ම වෙනස් වෙන්න පුළුවන්. මේ කතාවේ මෙතැන් සිට සිදු වෙන හැම දේම අහඹු සිද්ධීන් වුණත් “ඒ හැම එක ම මොන ම විදියකින් හරි බෝම්බ තුනත් එක්ක සම්බන්ධයි”

හරි අපි දැන් කතාව පටන් ගමු.
දිනය ඔක්තෝම්බර් 24

01

පිණ.

අපේ මේ කතාවේ යක්ෂයින්, දෙවියන් වගේ ම පුංචි සුරංගනාවියක් ද සිටියි. වයස අවුරුදු හයක් පමණක් වූ මේ පුංචි සුරංගනාවී කටකාර එකියකි. ඒ කටකාරකම නිසා ම

“ජම්පටා විදියේ” ජීවත් වූ හැමෝම පාහේ ඇයට ආදරය කළහ. ඇය හුරුබුහුටි ය. තළෙලු සමකින් ද සිනහ වෙන විට දෙපැත්තට ඇඳී අල ගෙඩි දෙකක් මෙන් පිම්බෙන අපුරු වූ කම්මුල් ද ඇයට පිහිටා තිබිණ. ඇය වත්තේ ඇවිදින විට ඇයගේ මේ කම්මුල් දෙකට ලොබ බැඳ ගත් අසල්වාසීන් ඒවා මිරිකන්නට පටන් ගත්තෙන් ඇයට ඔවුන්ව රිස්සුවේ නැත. ඒ නිසා ම එවැනි අයව දුටු විගස ඔවුන්ව මග හැර යාමට මේ පුංචි කෙල්ල පුරුදු වී සිටියා ය.

මෙයත් එවන් දිනෙකි. උදෑසන ම අවදි වූ ඇය නැන්දණිය විසින් අරාබියෙන් එවු “වෝල්ක්මනය” අතට ගත්තා ය. ලොකු පුලුන් ගෙඩි දෙකක් තරම් වූ හෙඩ් ෆෝනයක් කන් දෙකේ ගසා ගත්තා ය. ඉන්පසුව වෝල්ක්මනයෙන් නාද වුණු ගීතයට අනුව තාලයට අඩිය තබමින්, නටමින් මුඩුක්කුව දිගේ පාරේ පයිප්පයට දිවුවා ය.

එසේ යමින් ගමන් “රාණි නැන්දගේ” නිවසෙහි එළිපත්තට ගොඩ වුණු ඇ එතැන ගැට ගසා සිටි බලු කුක්කන් සමඟ කතා කළා ය. ඇ අසා ඇති පරිදි උඟ “ෂෙපර්ඩ්” වර්ගයේ බල්ලෙකි. ඇය ටික මොහොතක් බලු කුක්කන් එක්ක කතා කරමින් සිටින අතරතුර උඟ ඇගේ මුහුණ ලෙවකමින් මොනව දෝ කියන බැව් පියුට තේරුණෙන් ඇය එය වටහා ගැනීමට උත්සහා දැරීය. විනාඩි කිහිපයක අමාරු කාර්යයකින් පසුව ඇයට එය අවබෝධ විය.

“උඹටත් සිංදු අහන්න ඕනෙද?” ඇය ඇසුවා ය.

කුක්කා යළිත් ඇයගේ මුහුණ ලෙවකන්නට වූයෙන් ඇය කන් දෙකේ

ගසා ගෙන සිටි ලොකු හෙඩ්ෆෝනය ගලවා, කුක්කගේ කන් දෙකට ගසා සින්දුවේ සද්දයත් වැඩි කළා ය.

කුක්කා නැට්ට වනමින් බුරන්තට පටන් ගත්තේ ය. ටික වෙලාවකින් ම කුක්කගේ බුරන හඬ ඇසුණු රාණී නැන්දා කොස්සකුත් සමඟ නිවසින් එළියට පැන්නෙන්, කුක්කගේ කන් දෙකින් හෙඩ්ෆෝනය උදුරා ගත් පොඩි එකී පස්සත් නොබලා දුවන්නට සැරසුණි.

ඇය මුඩුක්කුව දිගේ දුව විත්, පාරේ පයිප්පය පෙනෙන මානයට විත් නතර විය. ඇයගේ “මුහුණ කොනින්තන” ලිස්ටි එකේ ප්‍රධාන ම එදිරිකාරියක් වුණු “නූජ්න් ආච්චි” පයිප්පයේ නාමින් සිටියි. පොඩි එකී ඇත සිට ම ඇ දිහා බලමින් කල්පනා කරන්නට විය.

‘එතැනට යා යුතු නැත. එතැනට ගිය හොත් නූජ්න් ආච්චිගේ කුණු සබත් අතින් ඇයගේ කම්මුලක් මිරිකනු ඇත. ඊටත් වඩා “පයිප්පයේ වතුර” නැන්දා එවපු වෝල්ක්මනයට ගියොත් එයත් එතැනින් අහවර වනු ඇත.’

මුහුණ නොසෝදා ම යළිත් නිවෙසට යාමට සිත ඇය අතින් පස හැරුණි. ඒත් සමඟ ම ඇයට ඇතිත් නූජ්න් ආච්චිගේ කට හඬ ඇසුණි.

“ඒයි සක්කරවට්ටම ඔහොම නැවතියත්” පියු හැරුණු තැන ම නතර වී ඒ දෙස බැලුවා ය.

“ඇයි?”

“උඹ කොහේද යන්න හැරුණේ”

“ගෙදර”

“ඉතින් පයිප්පේ ළඟට ආවේ”

“ඒක ඔයාට වැඩක් නැහැනේ... මට ඔයා කියන දේ ඇහෙන්නේ නැහැ... ජේනවනේ මම සින්දු අහනවා” කී ඇය අතින් පස හැරී දුවන්නට පටන් ගත්තා ය.

“මේ උඹගේ අම්මට කියපන් කඩයප්පන් තියන්න කියලා, ඇහුණ ද උඹට?”

නූජ්න් ආච්චි ඇත සිට කෑ ගසා කියන හඬත්, පයිප්පය ළඟ සිටි තවත් ගැහැනු කෙනකු මොනව දෝ කියන හඬත් ඇයට යාන්තමට ඇසිණි. එහෙත් ඇය ඒ දෙස හැරී බැලුවේවත්, එය ගනන් ගත්තේවත් නැත. ඒ වෙනුවට වොල්ක්මනයේ නාද වෙමින් තිබුණු ශ්‍රී දේවී රඟන “හවා හවායි” ගීතයේ හඬ වැඩි කොට, ඒ ගීතයට අනුව රිද්මයට පාදය තබමින් මුඩුක්කුව

තුළින් ඇයගේ නිවසට දිව ගියා ය.

මුඩුක්කුවේ කෙළවර තිබුණු නිවෙස් පේළියක පියුගේ කුඩා නිවස ද පිහිටා තිබිණ. එහි එක දිගට සාදා තිබුණු අතින් ගෙවල් සේ ම ඇයගේ නිවසත් වට්ටට ලෑලි සහ මුදුනට ටකරන් තහඩු ගසා තිබුණු පැල්පතකි.

කෙළින් ම කුස්සියට දිව ගිය ඇය අම්මා ඉදිආප්ප තම්බන තැනට නුදුරෙන් වූ හිරමනය මත ඉඳගන්නා ය.

“අම්මේ නූජ්න් ආච්චි ඉදිආප්ප තියන්න කිවුවා”

එතැන ඉඳගන්නා ගමන් මහා හඬින් ඇය මවට කීවා ය.

“කියකද පුතේ”

“කියකද?”

පියු එම වචනය යළිත් මුමුනා කල්පනා කරන්නට විය. නූජ්න් ආච්චි ඉදිආප්ප තියන්න කිවුවත් ඒ කියක දැයි ඇයට කීවේ නැත. එසේ නැතහොත් ඒ ගැන ඇයට මතකයක් නැත.

“දන්නේ නැහැ” ඇය හුරතලේට ම කියා දැමුවා ය.

එහෙත් ඒ වචනය කටින් ගිලිහී ගිය මොහොතෙ ම ඇයගේ පිටුපසින් ඇසුණු හඬකින් ඇය වෙවුලා යන්නට විය.

“ඉතින් තෝ ඒක අහන්න එපැයි”

ඒ කටහඬ කාගේ දැයි හඳුනා ගත් ඇය සිතල වී ගිය ශරීරයෙන් යුතුව පිටුපස හැරී බැලුවා ය.

තාත්තා ඇයගේ පිටුපස හිටගෙන සිටියි. ඔහු නිවසට එන්නේ සතියට දෙතුන් පාරක් නිසාවෙන් එදා රාත්‍රියේ ඔහු නිවසේ සිටි බව පියු දැන සිටියේ නැත. එසේ දැනගෙන සිටියා නම් ඇය කොහෙත් ම කුස්සියට විත් හිරමනය උඩ ඉඳගන්නේ ද නැත. වත්තේ කම්මුල මිරිකන ගැහැනුන්ට වඩා ඇයගේ ම පියාව දැකීම ඇයට රුස්සන්නේ නැත. ඔහු වසවර්තියෙකි. වත්තේ අය කියන විදියට “මැරයෙකි”.

ඒත් සමඟ ම වෝල්ක්මනය දෙද්දි නැන්දා ඇයට කී “වැදගත්” කතාවක් ද ඇයගේ මතකයට නැඟුණි.

“දුවේ, ඕක උඹේ තාත්තට නම් පෙන්නන්න එපා. ඒ මිනිහා ඕකත් විකුණගෙන කයි”

ඒ වචන කිහිපය මතක් වීමෙන් පියුගේ දැස් ලොකු වුණි. ඊළඟට කළ යුත්තේ කුමක් දැයි දැන සිටි මේ පුංචි කෙල්ල තාත්තාට නොපෙනෙන්නට කනේ ගසාගෙන සිටි හෙඩ්ෆෝනය හින් සිරුවේ ගලවා ඔඩොක්කුවේ සඟවා ගත්තා ය.

එසේ සඟවා ගන්නා ගමන් තාත්තා එය දැක්කා දැයි බැලීමට හොඳ හින් ඔහු දෙස බැලුවා ය. "නැත". තාත්තාගේ ඇස් දෙක එක එල්ලේ ම රැඳී ඇත්තේ කුස්සියේ මේසය උඩ ඇති සල්ලි බෝතලය දෙසට ය. ඊළඟට වෙනතට යන දෙය ඉවෙන් මෙන් දැන ගත් මේ කෙල්ල එය ඉඟියකින් අම්මට කියන්නට සැරසුණි.

"සල්ලි... සල්ලි"

ඇය "හවා හවායි" ගිතයේ තාලයට අම්මට ඇහෙන්නට සෙමෙන් මිමිනීය.

අම්මා ඇයගේ දැස ඔසවා මේ පුංචි කෙල්ල දෙස බැලුවා ය. එවිට ඇය, ඇස් කොතින් අම්මට මේසයේ උඩ ඇති සල්ලි බෝතලය පෙන්නුවත් අම්මාගේ මොළයට එය වැටහුණේ නැත. ඇය හිස මඳක් සොලවා පියුගෙන් "කුමක් දැයි" ඇසීය. පියු හිසට අත ගසා ගත්තා ය.

හරියන්නේ නැත. සිංදුවෙන් කිවුවත්, ඇහෙන් පෙන්නුවත් අම්මට එය වැටෙහෙන පාටක් නැත. ඇයට එය කර්න් ම කිව යුතු ය. පියු කටත් උළුක් කරගෙන "සල්ලි බෝතලය" ගැන කියන්නට යත් ම තාත්තා ඉස්සර විය.

"කෝ මට රූපියල් විස්සක් දීපන්"

තාත්තාගේ එම වචනයත් සමඟ අම්මාට පියු කීමට උත්සහ කළ දේ තේරුණි.

ඇය මෝඩ ය; පුංචි කෙල්ල බුද්ධිමත් ය. මොන්ටිසෝරි යාමට හොර කළත් ඒකිට උපතින් ම පිහිටා ඇත්තේ බුද්ධිමත් මොළයකි.

ඇයගේ දැස පියු වෙතටත් යළිත් තම සැමියා වෙතටත් යොමු විය. උදේ පාන්දර ම අතට ලැබෙන තුවටු දෙකත් හුරා ගෙන යෑමට යන තම සැමියා ගැන ඇයට ඇත්තේ කෝපයකි.

"කොහේ තියෙන සල්ලිද, තවම කඩයප්පම් ගන්නවත් කවුරුවත් ආවේ නැහැ"

ඇය කේන්තියෙන් කෑ ගැසුවා ය. එහෙත් ඇයට කියන්නට ලැබුණේ එපමණකි. තාත්තා පියුවත් පැත්තකට තල්ලු කර ගෙන මාරාවේෂයෙන් මෙන් කුස්සිය ඇතුළට කඩා පැන්නේ ය. කුස්සියේ ළිප අසල ම තබා තිබුණු සල්ලි බෝතලය අතට ගත් ඔහු එහි තිබුණු එක ම රූපියල් දහයේ කොළය

සාක්කුවේ දමා ගෙන හිස් බෝතලය අම්මගේ මුහුණට ම දමා ගැසුවේ ය. අම්මා කේන්තියත්, අසරණකමත් හංගා ඔහු දෙස බලා සිටියාක් විනා මුකුත් ම කීවේ නැත. එහෙත් පුංචි පියුගේ ඇස් දෙකෙන් කඳුළු කඩා වැටෙන්නට පටන් ගත්තෙන් ඇය අඩන්නට විය.

“ඒයි පලයන් යන්න මෙතැනින්”

පියු අඩද්දී ඇය දෙසට හැරුණු පියා කැ ගැසූයෙන් ඇය ඉඳගෙන සිටි හිරමනයෙන් නැඟිට්ටා ය. ඒත් සමඟ ම ඇය ඔඩොක්කුවේ හංගා සිටි චෝල්ක්මනය බිම වැටිණ. තාත්තාගේ ඇස් ඒ දෙසට යොමු වනු දුටු පියු ඉක්මනින් ම එය අහුලා ගත්තා ය.

අම්මාගෙන් රුපියල් දහය උදුරා ගත්තාක් මෙන් ඔහු චෝල්ක්මනයත් උදුරා ගනු ඇත. පියුට කල්පනා කිරීමටවත් වෙලාවක් තිබුණේ නැත. චෝල්ක්මනයත් අතින් තද කර අල්ලා ගත් ඇය තාත්තාටත් වෙට්ටුවක් දමමින් එතැනින් පැන දිවුවා ය.

ෂෙල්ටන්.

බිරිඳගෙන් ගත් රූපියල් දහයක් සමඟ ම පාරට පැමිණි ෂෙල්ටන් පයිප්පය අසල ඇති පේමන්ටුව උඩ හිටගෙන වටපිට බැලුවේ ය. එළියට දූව ආ කෙල්ල පේන තෙක් මානෙක නැත. ඔහුගේ මුහුණේ සිනහා මාත්‍රයක් රැඳිණි. ඒකි මේ වෙනකොටත් “රාජම්මගේ කුකුළු කොටුවේ” කුඩුවක් ළඟ හැංගී සිටිනවා විය යුතු ය. එයින් කාරියක් නැත. බිරිඳගෙන් ගත් රූපියල් දහයේ නෝට්ටුව රෝල් කර සරම් වාටියේ ගසා ගත් ඔහු සාක්කුවේ තිබුණු බිඩියක් එළියට ගෙන එය පත්තු කර ගත්තේ ය.

මහ පාර ක්‍රමයෙන් කාර්යබහුල වෙමින් පවතී. මේ සඳුදා දිනයක් වන බැවින් තවත් සුළු මොහොතකින් ම පාරේ දූවිලිත් අවුස්සමින් වාහන එක පේළියට යන්නට පටන් ගනු ඇත. ඔහු තම අත් ඔරලෝසුව හරවා එහි වෙලාව බැලුවේ ය.

“හරියටම හතයි තිහයි”

අද රාජකාරී බහුල දවසක් වූයෙන් දැන් ම පිටවී යා යුතු ය. මේ වෙනකොටත් “ගුප්ත” සයිවර් කඩේ සිට තමා එනතුරු බලා සිටිනවා විය හැකි ය. එතැනට ගොස් ඔහුත් සමඟ ආමර් විදියේ “රත්නෙගේ” පොට් එකටත්, එතැනින්, හරියට ම දහවල් එකොළහ වේද්දී නුගේගොඩ දේවාල පාරටත් යා යුතුව ඇත.

අද කිරීමට යන වැඩේ සාර්ථක වුව හොත් හෙට සිට ජම්පටා විදියේ සිංහයකු ලෙස ජීවත් විය හැකි ය. මෙය ලක්ෂ පහක් එක වර අතට එන වැඩක් වූයෙන් මෙයින් ඔහුට ලැබෙන කුට්ටිය ලක්ෂ දෙකකි. ඒ මුදලින් “ජිලාගේ” බුකියේ රේස් තුණ්ඩුවල ණයත් ගෙවා දමා ඉතිරි වන ගාණින් තවත් සති දෙක තුනක් ඇති පදම් “ආතල්” එකේ ජීවත් විය හැකි ය.

ෂෙල්ටන් ඔහුගේ බිඩියෙන් දුම් රවුමක් අහසට මුදා හරින ගමන් ආකාශය

දෙස ගැඹුරු බැල්මක් හෙළීය.

“අහසේ දෙයියෝ - පොළවේ යක්කු”

රත්නේ නිතර ම කියන වැකියක් ඔහුගේ මතකට ආවෙන් අහස දෙස බලාගෙන ම ඔහු සැලියුටි පහරක් ගැසීය.

දෙවියන්ට ගැසූ එම සැලියුටි පහරත් සමඟ ම දකුණු කකුල පේමන්ටුවෙන් බිමට තැබූ “ජම්පටා විදියේ ෂෙල්ටා” ඔහුගේ ලක්ෂ පහේ කොන්ත්‍රාත්තුව සඳහා මෙසේ පිටත් විය.

ගුප්ත.

පෙල්ටන් “මයියා”ගේ සයිවර් කඩය ළඟට එන විටත් එතැන සැණකෙළියකි. සයිවර් කඩේ ඉස්සරහා ඇති වූගරයෙන් දමිළ සින්දුවක් ගජ රාමෙට දමා ඇත. ජම්පටා විදියේ කොල්ලෝ කුරුවටෝ ඒ ඉස්සරහා නටමින් සිටිති.

“මුක්කාලා මුකාබලා

ලෙලා ඕහො ලෙලා

මුකාබලා සුබාන් අල්ලා

ලෙලා ඕහො ලෙලා”

ඒ ඉස්සරහට පැමිණි පෙල්ටන් ඔහුගේ සරමක් උස්සාගෙන නටන්න පටන් ගත්තේ ය. ටික මොහොතකින් ම නටමින් සිටි කොල්ලෝ කුරුවටෝ ටිකක් පෙල්ටන්ගේ වටේට ම එකතු වී නටන්නට වූයෙන් සයිවර් කඩයේ සිටි අනිත් කෙරුම්කාරයෝ ටිකක් ටිකක් ටික එළියට බැස්සහ.

“ගුප්ත වරෙන්ඩෝ”

පෙල්ටන් කඩේ ඉදිරියේ නටන ගමන් ගුප්තවත් තම නැටුමට ඇඳ ගත්තේ ය. ගීතය අවසන් වෙනතුරු ම ඔවුහු නැටුවෝ ය. නටන ගමන් ගුප්ත පෙල්ටන්ගේ කනට ළං වී යමක් කියෙන් පෙල්ටන්ගේ දෑස සයිවර් කඩය දෙසට හැරුණි.

සයිවර් කඩයේ එළිමහනෙ ම ඇති පුටුවේ සුදු පාට සරමක් සහ කම්සයකින් සැරසී “අජිත් අයියා” ඉඳගෙන සිටියි. දෙවියන්ට සැලියුටි ගැසූ අතින් ම ඔහු දෙස බලා සැලියුටි පහරක් ගැසූ පෙල්ටන්, නැටුම නවත්වා ඔහු අසල තිබුණු බංකුවට ගොස් ඉඳගත්තේ ය.

“කොච්චිකඩේ අජිත්” නොහොත් අජිත් පද්මසිරි කොළඹ අංක එකේ

අපරාධකාරයෙකි. අප්පිගේ කප්පම් ගැනීම් සහ පැහැර ගැනීම් රෙජිමන්ට එකේ සිටි හොඳ ම තුරුම්පු තුනක් වූ

“ෂෙල්ටා, ගුප් සහ රත්තේ” ඔක්තෝම්බර් 24 වන අද දින ද පිටව යන්නේ ඔහුගේ ම වැඩකට ය. සැලසුමේ හැටියට ම මෙය සාර්ථක වුව හොත් අතට එන ගෘණ ලක්ෂ 10කි. ඉන් ලක්ෂ පහක් තුන් කට්ටුවටත්, ඉතිරිය කොච්චිකඩේ අප්පිගේ අතටත් යනු ඇත.

ෂෙල්ටන් අප්පි අසල ඉඳගත් මොහොතේ අප්පි ඔහුගේ කමිස සාක්කුවෙන් ගත් ඡායාරූපයක් ෂෙල්ටන්ගේ අතේ තැබීය. ෂෙල්ටන් ඡායාරූපය දෙස නොබලා ම එය තම කමිස සාක්කුවෙහි දමා ගත්තේ ය. ඉන්පසුව සයිවර් කඩයෙන් එළියට පැමිණි ඔහු නටමින් සිටි ගුප්ට හිසින් ඉඟි කළෙන් ගුප් ඔහුගේ නැටුම නවත්වා ෂෙල්ටන් සමඟ යන්නට සැරසුණි.

රියෙන්සි.

ජම්පටා විදියේ සිට ඇති අතුරු පාර දිගේ කිලෝමීටර් බාගයක් පමණ ඇවිද එන විට හමුවන්නේ කොච්චිකඩේ පල්ලියක් සමඟ ඇති ප්‍රධාන මාර්ගය යි. මාවතේ ඉදිරියට පැමිණි ෂෙල්ටන් ඇත වංගුවෙන් හැරුණු හුරුපුරුදු මුහුණක් දුටුයෙන් අත්පුඩියක් ගසා ඔහුට අඬගැසී ය.

“රියෙන්සි මල්ලි”

හංදියෙන් හැරෙමින් සිටි රියෙන්සි එක් වර ම නැවතුණි.

“ආ ෂෙල්ටන් අයියා”

ඇත දී ම කෑ ගසා පැවසූ ඔහු, පාරත් පැන ෂෙල්ටන් අසලට දිව ආවේ ය.

වයස අවුරුදු දහනවයක පමණ කඩවසම් තරුණයෙක් වූ රියෙන්සි උසස් පෙළ අවසන් කොට එහි ප්‍රතිඵල ලැබෙනතුරු පංචිකාවක්තේ ගැරේජයක වැඩ කළේ ය.

රියෙන්සි ඔහු අසලට පැමිණි පසුව ෂෙල්ටන් ඔහුගේ උරහිසට අතක් තබා,

“මල්ලි, උඹට පොඩි කාරණයක් කියන්න තියෙනවා” යැයි පැවසුවෙන් රියෙන්සි ඔහු අසලට වඩාත් ළං විය.

“මොකක්ද ෂෙල්ටන් අයියෝ?”

“උඹ රේල් පාරේ කෙල්ලෙක් එක්ක යාළියිනේ?”

ෂෙල්ටන් එසේ අසද්දී රියෙන්සිගේ දෙනෙන් විශාල විය. ඔහුට ඇත්තේ වටකුරු දෙනෙතකි. පැහැපත් ප්‍රියමනාප මුහුණකි. පැත්තට පීරූ කොණ්ඩයත්, කඩවසම් සිනහවත් නිසා කෙල්ලන් ඔහුට වගී විය. එහෙත්

ඔහු හැම කෙල්ල පස්සෙ ම යන නොසන්ඩාලයෙක් නොවූයෙන් ඔහු එක ම එක කෙල්ලෙක්ට පමණක් පණ මෙන් ආදරය කළේ ය.

“ඔව්” ඔහු පිළිතුරු දුන්නේ ය.

“මල්ලි උඹ පොඩ්ඩක් පරිස්සමින් ඉඳපන්. ඒකි “කුලා”ගේ නංගි. උන් උඹට බාල්දියක් පෙරළන්නත් බැරි නැහැ”

පෙල්ටන් එසේ කියද්දී රියෙන්සිගේ මුහුණෙන් සියුම් සිනා මාත්‍රයක් ඉපැදිණි.

“කමක් නැහැ අයියා, උන් මොනවා කළත් මම ඒකිට ආදරේ කරන එක අත්හරින්නේ නැහැ”

රියෙන්සි පොඩි එකෙකි. සිනහවකුත් සමඟ ඔහුගේ මුවින් පිටවූ ඒ වචන පේළිය පෙල්ටන්ගේ හඳවනේ පතුලට ම කිඳා බැස්සේ ය. ඔහු තම බිරිඳ වූ “ජම්ලාව” කසාද බඳින විටත් ඔහුත් රියෙන්සි මෙන් අඩු වයසක එකකු වූ අතර ඔහු ද මිම්නුවේ මෙවන් දාර්ශනික වචන ය.

“මමත් ඒ කාලේ උඹ වගේ තමයි මල්ලි, ඒත් උඹ ඔය කිවුව කතාව වලංගු ආදරේ කරන කාලෙට විතරයි. ඊට පස්සේ ඔක නිකත් වචනයක් විතරක් වෙනවා”

රියෙන්සිගේ කුඩා දිගු දෑස් තවත් සිහින් විය. පෙල්ටන් කියූ දේ ඔහුට වැටහුණේ නැත.

“ඒ ගැන හිතන්න එපා, උඹට ඒකිව කසාද බැඳපු දවසට ඒක තේරෙයි”

ඔහු තවත් සිනහවකුත් සමඟ කීවේ ය.

“උඹ ඒකිට ලව් කරපන්, අරුත් මොකක් හරි සද්දයක් දාගෙන ආවොත් අපිට කියපන්. ඔන දේකට අපි ඉන්නවා. තේරුණාද මල්ලි උඹට?”

පෙල්ටන් එසේ කියද්දී රියෙන්සි ඔහුගේ දෑස දෙස බැරැරුම් බැල්මකින් බැලුවේ ය. ජීවත් වීමට දරුණු වැඩ කළත් කරදරයක් වූ විට දී පෙල්ටන් වත්තේ එවුන්ට බොක්කෙන් ම උදව් කළ කෙනෙකි. දාමරිකයකු වුවත් ඒ ගුණය ඔහු තුළ විය.

“මම දන්නවා, පෙල්ටන් අයියා අපිට ඉන්නවා කියලා” කී රියෙන්සි ඔහුගේ හිස ගුජ් දෙසට හැරවීය.

“ගුජ් අයියා අන්න ඔයා ගැන කට්ටිය බරටම කතා වෙනවා” ඔහු ගුජ් දෙස බලා කීවේ ය.

රියෙන්සි විහිළුවට තහළුවට බර එකකු වූවෙන් ඔහු දැන් මොකක් හෝ

බාල්දියක් පෙරළීමට යන බව දන් ගුප් උරමින් සිටි බේඩියන් පාරට විසි කර,

“ෂෙල්ටා දැන් මෙතනින් යන්ද? මූ බාල්දියක් පෙරළන්න හදන්නේ” කියෙන් ෂෙල්ටන් ඔහුගේ ඔරලෝසුව දෙස උවමනාවෙන් බැලුවේ ය. වෙලාව අටේ කනිසම පහු කරමින් ඇත.

“උඹ කියපන් මල්ලී, වැඩේට තව වෙලා තියෙනවා” ෂෙල්ටන් වෙලාව බලා කීවේ ය.

“දැන් කවුද මූ ගැන කතා කරන්නේ?”

“වෙන කවුද ෂෙල්ටන් අයියා, වත්තේ ඉන්න ගැන ටික මිසක්”

“උන් මොනාද මගේ ගැන කතා කරන්නේ” ගුප් ඇසීය.

රියෙන්සි මෙන් ම සුදු පැහැපත් පුද්ගලයකු වූ ගුප්ට ඇත්තේ ද තඹ පැහැ කරන ලද කොණ්ඩයකි. අවුරුදු තිහක පමණ වයසකින් යුක්ත වූ ඔහුව සමහරු “ලංසිකාරයා” යනුවෙන් ද සම්පතමයන් “ගුප්” ලෙස ද හැඳින් වීය. කුඩා කල සිට ම අනාථයකු ලෙස ජීවත් වූවන් “ඔහුගේ පියා නිසැකව ම පුද්දකු” විය යුතු යැයි ජම්පටා විදියේ ගැහැනු තර්ක කළහ. මේ නිසා ම ගුප් යනු ජම්පටා විදියේ ප්‍රසිද්ධ වර්තයකි. සුද්දකු මෙන් පැහැපත් සමකුත්, උස් ශරීරයකුත් තිබූ හේතුවෙන් නිතර ම ගැහැනුන්ගේ ඕපාදූපයට ලක් වූ කෙනෙකි. එහෙත් මෙවර ඔහු ජනප්‍රියව ඇත්තේ වෙන ම කාරණයකට ය.

“ඇයි ගුප් අයියා දන්නේ නැහැ?”

“නැහැ, උඹ දන්නව නම් කියපන්”

ගුප් එසේ කියද්දී රියෙන්සිගේ මුහුණෙන් ලොකු සිනහවක් මතු විය.

“ගුප් අයියා පොදු වැසිකිළියේ නාන්න යනවනේ”

“ඔව් ඉතින්”

“ඉතින් ගුප් අයියා හෙලවෙන් නාද්දී කොල්ලෝ දැකලා ගුප් අයියගේ යට එක. උන් ඒකෙ සයිස් එක මැනගෙන ඇවිත් ඒක උන්ගේ ගැනුන්ගේ කනේ තියලා. ඒ ගැනු වත්තේ අතින් ගැනුන්ට නිවුස් එක දීලා. දැන් ගැනු සේරම කතා වෙන්නේ ගුප් අයියගේ සයිස් එක ගැන”

රියෙන්සි එසේ කියා ගුප්ගේ බඩටත් අතින් පහරක් ගැසී ය.

“ගුප් අයියා කොහොමත් ලක්කාරයා, වත්තේ ගැනු දැන් ගුප් අයියට වහ වැටිලා ඉන්නේ”

රියෙන්සි සිනාසුණේ ය. රියෙන්සිගේ ඒ සිනහවෙන් ගුප්ගේ මුහුණ අඳුරු

වුණි.

“මේ, හු.... පිස්සු, අපි යමු ෂෙල්ටන් අයියා”

ෂෙල්ටන් දෙස බලා කී ඔහු යළි රියෙන්සි දෙසට හැරුණි.

“අඩෝ පොඩි එකා, උඹ පරිස්සමින් ඉඳපන්, උඹ ගැනු පස්සේ ගිහින් තමයි කවදා හරි මැරුම් කන්නේ”

රියෙන්සි එයට යළිත් සිනාපුණි.

“හරි හරි භූෂ් අයියා, අපි මැරුම් කන්නේ ගැනු පස්සේ ගිහින්, ඔයා මැරුම් කන්නේ ගැනු ඔයාගේ පස්සෙන් ඇවිත්” කී ඔහු ෂෙල්ටන් සහ භූෂ් දෙස බලා,

“යන්නම්” කියා එතැනින් නික්ම ගියේ ය.